

Chili en Argentinië 2023

“De Carretera Austral”

De voorbereiding

Dag 1: 16 January 2023 (5°)

De 'Carretera Austral' is de iconische route van centraal Chili naar Patagonië in het uiterste zuiden. Tot voor kort een route over gravel wegen en dichte jungle waarbij je enkele keren met een pontje naar de andere kant van een fjord moet. Het landschap is overweldigend met vulkanen, afkalvende gletsjers en fel groene of blauwe meren. De route is momenteel gedeeltelijk geasfalteerd, maar het avontuur en de landschappen blijven geweldig.

De voorbereiding was lastig. Onderweg zijn weinig hotels en de route is populair. Telkens een paar dagen vooruit boeken is risicovol, maar alles nu al vastleggen gaat ten koste van de flexibiliteit. Veel uitzoekwerk dus om een goede mix te krijgen. Een auto huren die je 2000 km verderop weer inlevert en waarbij je een paar keer de grens Chili-Argentinië over moet was erg lastig. Zeker toen tijdens covid-19 de grenzen 2 jaar dicht gingen en auto's in het buitenland achter bleven. Uiteindelijk bij een lokaal verhuurbedrijf een 4x4 kunnen regelen.

Morgen naar Amsterdam en woensdag vliegen we naar Buenos Aires. We hebben er zin in! Ons uitgebreide reisschema is op onze website (verstopt) te vinden. www.josvddool.nl en dan bovenin on 2e alinea klikken op de komma na 'Patagonië'. De directe link is https://www.josvddool.nl/Paginas/Chili_info_2023.htm

Buenos Aires (1)

Dag 2-4: 19-21 Januari 2023 (30°)

Na een lange vlucht zijn we in Buenos Aires aangekomen. Het is een half uur met de taxi naar het centrum van de stad van Maradonna, Evita Peron en de Paus. We hebben in de oude, maar gezellige, wijk San Telmo een leuk appartementje. Op loopafstand is het gezellige Dorrego plein met zijn antiek markt, terrasjes en tango dansers. Het is 30°C en dus heerlijk terrassenweer. Terwijl in Nederland de sneeuw uit de hemel valt genieten we hier in het zonnetje van de tango shows op het plein.

We lopen door de ietwat vervallen wijk naar het bruisende centrum van de stad. Op Playa de Mayo staan we even stil bij de dwaze moeders die hier jarenlang duidelijkheid eisten over hun verdwenen en door de dictators vermoorde kinderen. De dictators

startten de Falkland oorlog in een ultieme poging het volk achter zich te krijgen, maar de 'dwaze moeders' hadden internationaal zoveel los gemaakt dat Videla, Zorregueta en consorten het veld moesten ruimen. Op hetzelfde plein staat het 'roze paleis' waar Evita Perron vanaf het balkon het volk met tranen roerde met haar emotionele toespraken.

De eerste avond eten we in het moderne uitgaanscentrum Puerto Madero. In 2003 waren we hier ook en stond het nog in de kinderschoenen. Wat een verschil met de drukte van nu. We nemen uiteraard een steak. Goedkoop, maar de kleinste is nog altijd 400 gram! Argentijnen eten makkelijk een steak van 750g weg!! Morgen gaan we de stad verder verkennen.

Buenos Aires (2)

Dag 2-4: 19-21 Januari 2023 (30°)

We hebben twee volle dagen in Buenos Aires. Genoeg tijd om de bruisende stad goed te ontdekken. Eerst wat praktische zaken regelen. Lokale Sim kaarten regelen en geld wisselen. Er blijkt een levendige zwartgeld handel te zijn, waarbij je flink meer voor je euro's krijgt. Dit nog afgezien van de torenhoge commissies die voor normaal pinnen worden berekend. Nadeel van cash is dat het grootste biljet slechts 1000 pesos (€3,30) is, zodat we met enorme pakken geld rond lopen.

Toeristisch, maar een perfecte manier om de stad te ontdekken is met de hop on hop off bus. We laten ons afzetten in de kleurrijke wijk Boca. Het is vreselijk toeristisch, maar ook erg leuk. Huizen zijn in bonte kleuren geschilderd en Ien kan haar hart ophalen bij de talloze kraampjes. Midden in deze arme havenwijk staat het iconische stadion van Boca juniors, misschien wel de meest succesvolle voetbalclub ter wereld. Maradona en Messi worden in Boca aanbeden en veel Argentijnen lopen in een voetbalshirt met rugnummer 10 rond.

Gisteravond naar een tango dinershow geweest. Was geweldig!! Wat een spetterende show! Van begin tot eind genoten. Voor ons zaten twee Belgen die aan het eind van hun huwelijksreis zijn en op veel plekken zijn geweest waar wij nog naar toe gaan. De Argentijnen hebben een beetje ons hart gestolen. Vriendelijk en voorkomend en wat ons betreft is hun reputatie als arrogant volk geheel ten onrechte. Ze moeten alleen niet overdrijven! Opstaan in de bus voor opa en oma

en koffers voor ons sjouwen bij het in en uitstappen. Heel lief, maar je voelt jezelf wel erg oud.

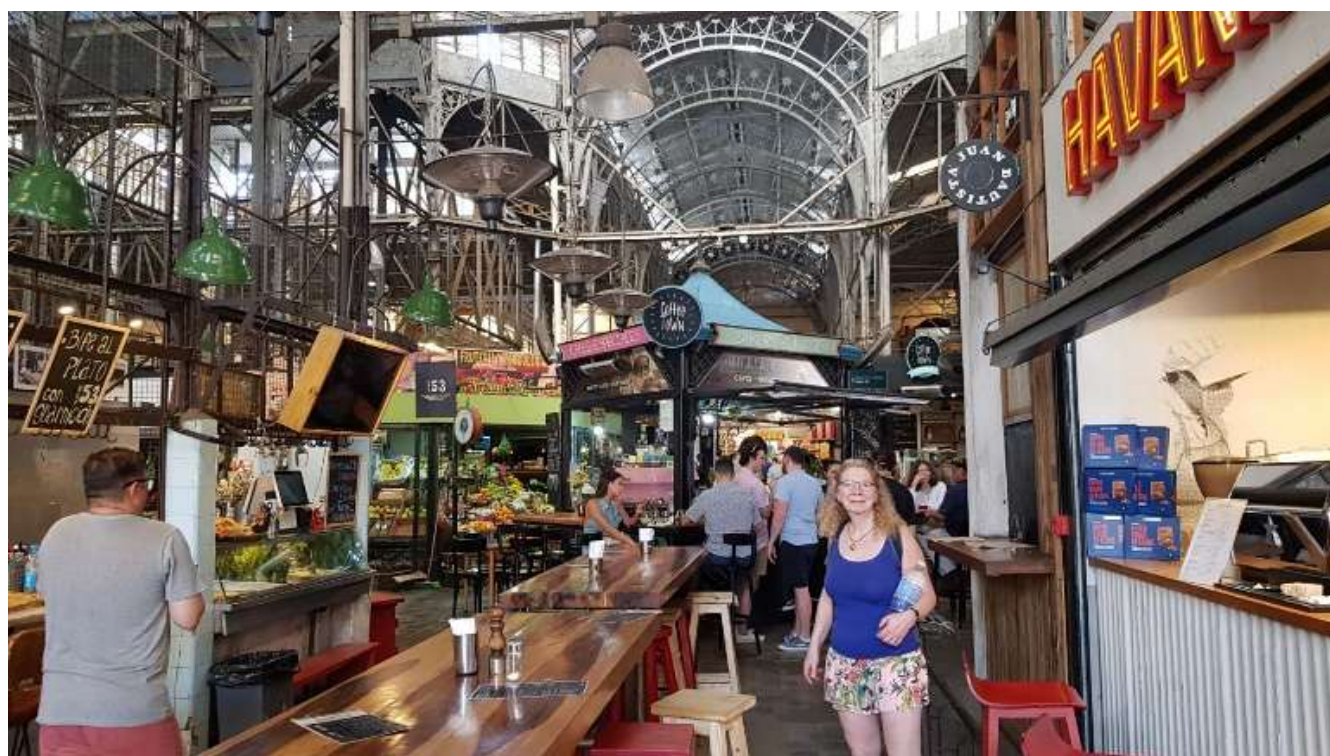
In 1983 was ik een kleine week in Buenos Aires en geen enkele rekening klopte! Altijd was er wel een 'foutje' in de rekening geslopen en bij de zeldzaamheid dat de rekening klopte maakten ze het goed door te weinig wisselgeld terug te geven. Mooiste geval was de man die 6 gulden voor een metrokaartje vroeg (in werkelijkheid 60 cent). Toen we aan het eind van de dag verhaal wilden halen had hij het verschil al klaar liggen en waren we 'ons wisselgeld vergeten mee te nemen'. Tot nu toe klopten alle rekeningen en ik begon me al zorgen te maken. Maar gelukkig!! De man van de tangoshow rekende vrolijk €10 pp te veel en we waren al thuis toen we het pas door hadden.

De laatste middag rijden we naar het afgelegen moderne centrum 'Palermo'. Het meest bruisende deel van de stad tot nu toe! Overal terrasjes, restaurants en markkraampjes. Op het Serrano plein zijn verschillende artiesten actief. Een onverwacht aangename verrassing!

Terug in Puerto Madero worden we overvallen door een tropische regenbui. We zijn niet de enigen en overal zie je kluitjes mensen samengepakt onder een minuscuul afdakje. Geestig om te zien. Sommigen trotseerden de regen en waren binnen een paar seconden helemaal doorweekt.

Morgen vliegen we naar Bariloche in het merendistrict. Ik heb snel Uber geïnstalleerd om morgen vroeg een taxi te kunnen regelen. Vanavond even uitgeprobeerd en we zijn helemaal verrast als de taxi exact op het afgesproken moment voor komt rijden. Het is wel 3 keer zo duur als een normale taxi, maar 6 ipv 2 euro blijft voor ons Europeanen spotgoedkoop.

Buenos Aires zit er op. Het heeft ons positief verrast. We hebben veel nog niet gezien en hopen er nog een keer terug te keren.

San Carlos de Bariloche (1)

Dag 5-7: 22-25 January 2023 (24°)

De Uber is exact op tijd om ons naar het nieuwe vliegveld Jorge Newbery te brengen voor de vlucht naar Bariloche in het merendistrict. We hebben al onze zware spullen in onze jas gestopt omdat je maar 15kg bagage mee mag nemen en ook extreem weinig handbagage. De koffers wegen flink minder, maar blijken bij het inchecken zelfs zwaarder dan in Amsterdam. 'Dan ben je opgelicht' zei de man die het inchecken regelde met een stalen gezicht. 'Niet hier, maar in Amsterdam', terwijl hij een gluiperig lachje niet kon onderdrukken. Bijbetalen dus.

Zwetend in de dikke jas vol batterijen en zware apparaten sluiten we aan in de rij mensen die Aero Argentina aan een extra zakcentje moeten helpen.

Het is (nog) lekker weer in Bariloche. De voorspellingen zijn niet zo best, maar vandaag genieten we nog van het zonnetje. Het is een grote stad geworden. Het oude centrum met zijn houten huizen herken ik nog uit 1984. Het is hier vakantietijd. Bariloche is populair als bestemming gezien de vele prut winkeltjes en drukke winkelstraten. We hebben een leuk appartement met uitzicht over het meer en redelijk dicht bij het centrum. 's Avonds fonduen we in Chalet Suisse.

Oubolligheid ten top. Een hele aardige eigenaar van dik 70 jaar, maar het eten was dramatisch. Voor morgen hebben we een tour geboekt naar de '7 meren'.

Bariloche - 7 meren route

Dag 5-7: 22-25 January 2023 (28°)

De omgeving van Bariloche is betoverend mooi. Er zijn veel opties om het gebied te verkennen. Vooraf erg getwijfeld of we een auto voor twee dagen zouden huren of met een tour de 7 merenroute (400 km) zouden doen. Het werd het laatste en dat bleek niet de juiste keuze.

We worden om 8:30 opgepikt door een grote bus met 40 Argentijnse vakantievierders. De gids spreekt geen woord Engels en ratelt als een Latijnse voetbal reporter onafgebroken door de intercom. Het is een uurtje naar het toeristendorpje Villa la Angostura, waar de 7 meren route naar San Martin de los Andes begint.

De route is werkelijk prachtig. We komen alleen de bus nauwelijks uit. Het ene na het andere uitzichtpunt rijden we voorbij. In totaal zullen we vandaag 400 km rijden en zijn we maar 4 keer uitgestapt voor een overhaaste fotostop. Vreselijk. Komisch om te zien waren de mensen in de bus die over elkaar heen vielen in een poging een foto te maken van een mooi punt. Helaas, helaas, de chauffeur nam niet de moeite om even zachter te gaan rijden en zoeff waren we er alweer voorbij.

De route is op zich adem benemend. Azuur blauwe meren, geflankeerd door de eerste bergen van de Andes. In San Martin mogen we er twee uur uit voor we dezelfde route weer terug rijden. Souvenir winkeltjes bekijken. Verder geen r... te doen.

Het weer slaat om op de terugweg. De mooie blauwe lucht maakt in een ommezien plaats voor een grauwe deken. De temperatuur daalt van 27°C naar 13°C. Wat kan dat snel gaan! Om 19:30 zijn we weer terug in Bariloche. De mooie foto's verhullen dat het een dag was die we snel zullen vergeten. Gelukkig krijgen we over twee dagen 'onze' auto en kunnen we alles in ons eigen tempo doen.

Bariloche - één van mooiste uitzichten ter wereld

Dag 5-7: 22-25 January 2023 (7°)

Het stormt als we opstaan. Patagonië is er berucht om en we zullen het zeker vaker mee gaan maken de komende weken. Een rustige ochtend dus. In het dorp slaan we al vast stapels pesos in voor de laatste weken als we weer terug keren in Argentinië. Morgen de oversteek naar Chili.

We willen vanmiddag naar Campanario voor één van 's werelds mooiste uitzichten volgens National Geographic. Vanwege de wind gaat de kabelbaan niet zodat we besluiten dan maar naar boven te lopen. Met de overvolle lokale bus 20 gaan we op pad. 18 km opeen gepakt staan hebben we lang niet meer gedaan. Een knul speelt gitaar en veel mensen zingen mee. Een ware belevens.

In Campanario aangekomen blijkt de kabelbaan toch te gaan nu de storm in de namiddag minder heftig is. Daar gaat onze training! Boven is het uitzicht adem benemend. Je hebt een 360° uitzicht over alle omringende meren. Om stil van te worden.

De bus terug is een drama. Volle bussen die voorbij rijden en een steeds grotere groep wachtenden. Er is ook geen taxi te zien. Na 45 minuten stopt er eindelijk een bus. Veel wachtenden hadden inmiddels een willekeurige bus genomen om van de plek weg te komen zodat we vrij vooraan staan in de rij en mee kunnen. Een uur later zijn we terug in Bariloche.

We willen eten in het centrum. Ook hier is het gigantisch druk. Mensen staan buiten in de rij te wachten op een vrij tafeltje in een restaurant. Wachtijd minimaal een uur! We lopen iets het centrum uit en vinden zowaar een leuk restaurantje zonder wachtrij. Het is wel inmiddels 22:30!! De fondue was gelukkig beter dan twee dagen terug. Morgen via een hele mooie route naar Chili.

Bariloche naar Pto Varas (Chili)

Dag 8: 25 Januar 2023

Vandaag steken we over naar Chili. De 'Andean crossing' van Bariloche naar Puerto Varas. Een hele mooie route waarbij we drie keer een meer over moeten varen en met verschillende bussen de tussenliggende trajecten doen. Hierbij steken we de Andes over (hier gelukkig niet zo hoog) en passeren hierbij op de top de Argentijns-Chileense grens. Het is voor mij een nostalgische route, die ik in 1983/84 in omgekeerde richting heb gedaan. Indertijd was het nog een 'rugzakroute', die we in meerdere dagen grotendeels lopend afgelegd hebben. In de volgende stap voor de liefhebbers een beschrijving van deze toen nog avontuurlijke trip.

In Bariloche worden we opgehaald door de mensen van Turistour. Omdat de oversteek behoorlijk prijzig is en eindigt in Chili verwacht ik dat we maar met weinig mensen zijn. Niets is minder waar. In een grote afgeladen bus rijden we naar de haven van Llao Llao. Daar nog meer mensen en een gigantische rij voor het betalen van de tax.

Het eerste stuk gaat over het grote Lago Nahuel Huapi. De catamaran is afgeladen. Gelukkig zijn mensen kuddedieren en volgt iedereen bij het instappen elkaar naar de bankjes binnen. We stappen bijna als laatsten in en zien wel de vrije banken aan de zijkant van de boot. Eerste klas plekje dus!

Het eerste stuk is bijna 2 uur varen. De oevers zijn dicht begroeid en het water kleurt als de wind even iets minder is prachtig groen. Na de oversteek worden we met de bus 3 km verderop afgezet bij lago Frias. In 1984 was het windstil en kleurde het water smaragd groen (zie de foto in de volgende stap). De omgeving is nog even mooi, maar door het weer had het meer niet die fabelachtige kleur.

Het is een kort stukje met de boot, met aan de andere kant de Argentijnse douane. Na de nodige stempels rijden we 27km over de pas naar de Chileense grenspost. Chili is bang dat er fruit en dierlijke producten worden ingevoerd. Ze hebben al tientallen jaren last van fruit en dierziektes en hopen met het weren van natuurlijk producten uit het enge buitenland de ziektes te bestrijden. Alle koffers en tassen worden minutieus doorzocht. Er mocht eens een gevaarlijk fruit theezakje of broodje ham het land in worden gesmokkeld! Kortom, lange wachrijen en na een uur zijn we pas klaar met deze onzin.

Het laatste meer is lago Todos Santos. Aan het kleurrijke meer liggen twee iconische vulkanen. De Puntiagudo en de bijna perfect gevormde Osorno. Gisteren regende het, maar vandaag laten deze besneeuwde reuzen zich ondanks de bewolking gedeeltelijk zien. Het bekende plaatje van de Osorno vanaf het water met een groen eilandje er voor zit er echter helaas niet in. Morgen doen we nog een poging.

In Puerto Varas krijgt onze klucht met het Redisson hotel uit Kaapstad een vervolg. Daar werden we in de verkeerde Redisson afgezet en ook nu staan we aan de balie van de verkeerde. Ook in Puerto Varas hebben ze er twee! Met de taxi er naar toe en hierna snel een grote bier en pizza halen bij één van de gezellige restaurantjes.

Chili 1983- puerto Varas naar Bariloche

In 1983 was de grensovergang van Chili naar Argentinië nog een 'rugzakroute', die ik met drie reisgenoten grotendeels te voet heb afgelegd. Het zwaarste stuk was 27km tussen Lago Frias en Lago Todos Santos, waarbij we in de hitte de pas naar Argentinië over moesten. Voor de liefhebbers hieronder een verslag van het avontuur uit 1983/84. In de vorige stap de (luxe) belevenissen van 2023 in omgekeerde volgorde.

In 1983 heb ik met Ashraf (nu Koning Aap) een half jaar door Zuid Amerika gereisd. Met Joop, Job en Carine (de laatste twee zijn sindsdien samen) stapten we ruim een week de groep uit om de route Puerto Varas naar Bariloche te doen. Met rugzak en zware tent op de rug een mooi, maar heftig tochtje. Dezelfde route, maar dan omgekeerd, hebben we dit keer dus op een wat luxere manier gedaan. Dit verhaal in de vorige stap te lezen.

Vrijdag 30 december 1983

Vandaag gaan we er met z'n vieren, Carine, Job, Joop en ik, van tussen met de bedoeling zo'n acht dagen het merendistrict verder te verkennen. Tot nog toe is het merendistrict wel mooi, maar niet zo spectaculair als ik had verwacht en ik hoop dat het wat zuidelijker spectaculairder zal zijn. De rest gaat morgen naar Argentinië om in Bariloche oud en nieuw te vieren. We hopen ze in Buenos Aires, zo'n 2.000 km verderop, weer te ontmoeten. De overbodige spullen worden in vuilniszakken gepropt en achter in de auto geladen.

Om 11 uur verlaten we met een minimum aan bagage de groep. We proberen een lift naar Puerto Varas te krijgen, maar twee uur later staan we langs de stille weg nog steeds tavanos (de stekende paardenvliegen) van ons af te slaan. Als Job op het punt staat op te geven komt er een taxi voorbij die net een vrachtje heeft afgeleverd en ons voor een prikkie mee terug neemt. 70 km voor f5,- per persoon is in Chili erg goedkoop. We zijn in ieder geval even verlost van de irritante tavanos. Om 14 uur zijn we in Puerto Varas. De banken zijn net gesloten en gaan op één na voor maandag niet meer open. En we hebben geen peso meer. Half 4 gaat die ene gelukkig weer even open. Voor de service wordt wel \$6,- gerekend.

We zijn hier op het verste punt van huis. Pto Vares ligt op 40° zuiderbreedte. Lager dan Zuid-Afrika en Australië en ongeveer even hoog als Nieuw-Zeeland. Een aardig eind weg, maar de Duits aandoende huizen en rozenperken langs de weg doen je dit helemaal niet beseffen. We eten in een luxe hotel, waar de ober Waldo zijn naam eer aan doet. Na een vol uur wachten komt hij heel knullig in zijn rode uniform met uitgestreken gezicht het eten serveren. De grote zwarte bril op zijn neus schijnt mode te zijn en van nu af heten die brildragers allemaal Waldo. Waldo van Waldolala (Sjef van Oekel) heeft er ook één.

Na het eten lopen we langs het Llanquihue meer de stad uit en kamperen achter wat bosjes aan het meer vlak naast een bord 'verboden te kamperen'. De twee vulkanen die het meer sieren, Osorno en Calbuco, zijn vanaf deze plaats helaas niet te zien.

Zaterdag 31 december 1983

Het is vandaag weer zonnig en opgewekt nemen we de bus naar het aan de andere eind van Lago Llanquihue gelegen Ensenada. Het als dorp op de kaart aangegeven Ensenada blijkt uit een restaurant/bar, hotel en twee huizen te bestaan. Het stikt hier weer van de tavanos (die grote steekvliegen). We zoeken snel een kampeerplaats. Tussen de bomen, aan het meer en met uitzicht op de vulkaan Calbuco, een plekje om van te dromen. Als je een stukje het strand op loopt is ook de prachtige met sneeuw bedekte Osorno te zien. Deze 2680 meter hoge vulkaan is één van de 3 perfecte conussen ter wereld. De Fuji in Japan is er ook één.

De tavanos dwingen ons overdag de tent of de bar in, maar tegen de avond zijn ze gelukkig verdwenen. Als het in Nederland 24 uur is vieren we het Hollands oud en nieuw met een duik in het meer, op de plek waar we uitzicht hebben op beide vulkanen.

Een unieke oud en nieuw viering. Het is hier in de zon moeilijk voor te stellen dat ze thuis in de kou aan de oliebollen zit. Het Chileense oud en nieuw vieren we in het restaurant. Na de nieuwjaarstoespraak van dictator Pinochet op televisie en het nerveuze aftellen van een presentator is het twaalf uur en blaast iedereen op de beschikbaar gestelde toeters. We wensen elkaar een 'Feliz año nuevo' oftewel een gelukkig nieuwjaar. Per ongeluk wens ik de eerste met 'Feliz Navidad' een prettige kerst. Hierna is het dansen en eten geblazen (koud buffet). Iedereen wil wel met die gekke Hollanders dansen zodat er weinig van eten terecht komt. Als Job eindelijk op wil scheppen is de tafel al afgedekt. Om 4 uur liggen we doodmoe in bed.

Zondag 1 januari 1984 - Petrohue

Om 13.30 worden we door onze gevleugelde vriendjes (de tavanos) wakker gezoemd en breken we even later het kamp op. Het is 16 kilometer naar Petrohue, maar de brandende zon en de steekvliegen weerhouden ons er van het stuk te lopen. Aangezien er ook geen bus gaat nemen we het aanbod van de eigenaar van het restaurant aan om ons voor een redelijke prijs weg te brengen. De weg is werkelijk schitterend. Zo ontzettend ongerept en overal bossen. We rijden langs de voet van de vulkaan Osorno richting Petrohue. We moeten diverse malen een lavastroom passeren, die 120 jaar geleden bij de laatste uitbarsting zijn weg naar beneden heeft gevonden. Halverwege stoppen we bij de sprookjesachtige watervallen van Petrohue. Hier vinden we wat we in het merendistrict zoeken. Een woeste helder groene rivier die door het ruige lavalandschap zijn weg vindt. Op de achtergrond zorgt de nu helemaal tot zijn recht komende vulkaan Osorno, geflankeerd door andere met sneeuw bedekte vulkanen, voor een

uitzicht dat je maar zelden tegen komt. We herkennen hier de plaatjes op de posters die door heel Chili te vinden zijn. De lavastroom is hier in de rivier tot afkoeling gekomen en tijdens het stollingsproces is deze grillige omgeving gevormd. Dit plekje is één van de hoogtepunten van de reis. Het aantal tavanos dat zich hier verzameld heeft is ook een nieuw hoogtepunt. Het is haast onmogelijk rustig een foto te maken zonder een paar maal pijnlijk in je vingers te worden geprikt. Na een korte rit langs de intens groene rivier komen we in Petrohue. Dit plaatsje is qua grootte te vergelijken met Ensenada. Petrohue ligt aan het meer Lago Todos Esmeralda de Santos, oftewel 'Meer van het heilige groen'. Volgens het handboek het mooiste meer van Zuid-Amerika. Voor ons is het in ieder geval het mooiste meer tot nog toe. Overal sneeuwtoppen en groene heuvels om het inderdaad groene meer. We nemen op deze nieuwjaarsdag een duik in dit schitterende maar ijskoude meer. De tent zetten we op aan het meer, vlak bij de boot die ons morgen naar de andere kant moet brengen, 's Avonds komt er een Australisch stel aan. Zij hebben wel gelopen van Ensenada naar Petrohue en doen dit nooit meer. Blij dat wij het niet gedaan hebben.

Maandag 2 januari 1984 - Petrohue naar Peulla

Na een stevig ontbijt nemen we de boot naar Peulla. We hebben wat onenigheid over de prijs. Een enkeltje is even duur als een retour. Er wordt zichtbaar met de kaartjes gesjoemeld. We krijgen een enkel kaartje voor de retourprijs terwijl er wel retourkaartjes zijn. Ik scheld de verkoper helemaal verrot, maar krijg geen geld terug. Een voorbode voor wat ons in Argentinië te wachten zal staan: er zal zo goed als nooit een rekening kloppen. Toeristen oplichten is daar tot nationale sport verheven. De tocht over het meer is weer schitterend. Wederom sneeuwtoppen en overal bossen aan het zo goed als verlaten meer. Aan boord zit ook een groep van de organisatie A-reizen. Deze organisatie voor welgestelden (hun duurste reis bedraagt 150.000 gulden voor één maand!) maakt door dit gebied een tocht van 21 dagen. Deze reis kost 10.000 gulden!! Ze zijn al in Vuurland geweest en vinden daar tot nog toe Lago Argentina met zijn Perieto Moreno gletsjer die het meer in brokkelt 'Spitze der Reise'. Het voornamelijk Duitse gezelschap kijkt verveeld om zich heen en met superdure camera's wordt

de omgeving 'omdat het moet' gefotografeerd. Voor mij geen A-reizen, hoe mooi de tochten ook zijn. We komen ook aan de praat met een Colombiaans meisje die een zus heeft in Rotterdam. Ze waarschuwt ons als zoveelste voor het gewelddadige maar mooie Colombia en vooral de hoofdstad Bogota moet verschrikkelijk gevaarlijk zijn. Ze is als juriste al veel ellende tegen gekomen.

Aan de andere kant van het meer, in Peulle, halen we een exit-stempel bij de Chileense douane. De afstand naar het Argentijnse Pto.

Frias is 27 km en de busorganisatie 'Andino del Sud' maakt aardig misbruik van haar monopoly positie en vraagt voor het ritje 21 dollar per persoon. Wij gaan maar lopen. Volgens het handboek een mooie tocht met 'Lord Of The Rings scenery'. Echter wel alleen geschikt voor de sportieven. We wisselen ons Chileens geld om voor Argentijnse pesos en zijn meteen miljonair. De oude peso biljetten zijn nog steeds in omloop waaronder de biljetten van één

miljoen. De nieuwe peso is het bedrag van het oude biljet minus vier (!! nullen. Wat een inflatie. Het is ook erg verwarrend, want er zijn ook oude biljetten van 1000 en 500 peso in omloop die geen cent waard zijn terwijl de nieuwe 1000 en 500 biljetten tienduizend maal zoveel waard zijn. Na een broodje tomaat gaan we op weg naar Argentinië. We krijgen ondanks slechte liftervaringen in Chili op de valreep nog een lift. Het is maar drie kilometer, maar het scheelt toch. Vergezeld door onze gevleugelde vriendjes en ander steektuig lopen we door het prachtige, rust uitstralende landschap in de moordende zon richting Argentijnse grenspost. Op een veldje zitten grote vogels, die het meest aan ooievaars doen denken. Doorweekt van het zweet zoeken we na drie uur lopen een kampeerplaats. Aan een ijskoude rivier (je handen vriezen er haast af) zetten we in het hoge gras en onder het bamboe de tent op. Ik maak een hengel van een bamboe stok, scheerlijn en veiligheidsspeld met een tavanos als aas. De vis wil helaas niet bijten.

Dinsdag 3 januari 1984 - Over de grens naar Llao Llao

We worden laat wakker zodat we pas om 11 uur vertrekken in de alweer felle zon. Het bloemrijke pad voert ons al snel langs een gletsjer. Er zijn hier vaak lawines, die zo'n kabaal maken dat ze zelfs in Argentinië te horen zijn. Onderweg stap ik bijna op een grote giftige vogelspin. Hij wordt op eerbiedige afstand gefotografeerd. Al snel zijn we bij de tweede Chileense grenspost, die de stempels controleert en ons zonder problemen door laat. We staan nu voor een 7 km lange klim, die met erg veel moeite genomen wordt. Na drie uur ploeteren zijn we boven. Een groot Argentijns welkombord begroet ons. Het hele gebied aan Argentijnse kant is verheven tot natuurgebied, het Nahuel Huapi Park. Na een korte afdaling van 4 km zijn we in Pto. Frias, dat alleen bestaat uit een grenspost en een aanlegsteiger. Ondanks al onze eerdere ervaringen fluiten we toch even tussen de tanden als we het rustige melkgroene meer Lago Frias zien liggen. Het lijkt wel of we de eerste mensen zijn die dit verscholen meer mogen aanschouwen. Zo'n rust gaat er van uit.

Beneden halen we onze Argentijnse stempels en stappen op de boot, die ons in 20 minuten naar de andere kant brengt. De hond van de Chileense douane, Puma, is de 10 kilometer naar Argentinië mee gelopen en de Argentijnen weten nu niet wat ze met hem aan moeten. Puma gaat ook aan boord, maar kan gelukkig op het laatste moment nog worden verwijderd. Aan de andere kant staat de bus al klaar en deze brengt ons naar het 3 km verder gelegen Pto. Biest, dat ook al alleen uit een hotel en een aanlegsteiger bestaat. Hier merken we dat Argentinië peperduur is. Alles, tot het kleinste drankje toe, loopt in de guldens. We nemen direct de boot naar Llao Llao over het Lago Nahuel Huapi meer. Het is wederom een mooie tocht die ons voert langs het mondaine Argentijnse wintersportgebied van Bariloche. De pistes zijn nog met een laatste beetje sneeuw bedekt. Het spectaculaire gebied hebben we echter al achter ons gelaten.

In Llao Llao komen we weer in de bewoonde wereld terecht. Onze zwerftocht is ten einde. In het dorpje doen we wat inkopen en zetten onze tent op aan de rand van het meer. De mooiste plekjes zijn helaas al ingenomen door kasten van huizen met grote lappen grond, zodat wij genoeg moeten nemen met het minst mooie stukje van de baai. Het grappige is dat onze kampeerplek op een bankbiljet staat. Zelfs de boom waar onder we geslapen hebben staat er op! Na 2 dagen Bariloche nemen we de 24 uursbus naar Buenos Aires waar we ons weer aansluiten bij de groep.

Puerto Varas

Dag 9-11: 26-28 Januari 2023 (20°)

We blijven drie nachten in het drukke, maar leuke Puerto Varas. Veel kunstmarktjes en 's Avonds kun je lekker uit eten. Nog even wat luxe voor we de Carretera Austral gaan rijden.

De eerste dag staat in het teken van de Osorno vulkaan. 's Morgens eerst naar de watervallen van Petrohue. Hier is een lavastroom in de rivier terecht gekomen, waarna het water zich langzaam weer een weg heeft uitgesleten en zich een grillige 'waterval' heeft gevormd. Het is meer een stroomversnelling tussen grote lavabrokken. Deze plek is vooral bijzonder omdat op de achtergrond de Osorno vulkaan prijkt. Één van de mooiste foto's die je in Zuid Amerika kunt maken. We hebben mazzel. De Osorno komt af en toe gedeeltelijk uit de wolken en we zijn ontroerd door het geweldige uitzicht. 's Middags rijden we de Osorno op. We trotseren de ijskoude wind en gaan tot de sneeuwgrens met de kabelbaan omhoog. We komen in de wolken terecht die ons beneden ook al dwars zaten (vanwege de foto's). We klimmen naar een uitzichtpunt dat af en toe even zichtbaar is als de wolken wat dunner zijn. Al met al een hele mooie dag.

De volgende dag (vrijdag) nemen we de bus naar het 20km verderop gelegen Puerto Montt. Hier halen we bij Europcar de 4x4 auto op voor de rest van de reis. De permissie om de grens naar Argentinië over te mogen steken ligt gelukkig al klaar. Binnen een uur zijn we alweer op pad. We hebben een Chinese SUV. Een Chery Tiggo. Nog nooit van gehoord.. Het is een enorm bakbeest, maar wel van alle gemakken voorzien.

Er is voldoende tijd om vanmiddag nog naar het Alerce NP te gaan. In dit park, een uurtje rijden vanaf Puerto Montt, staan enorme Alerce bomen van soms wel meer dan 3000 jaar oud. Ze zijn

net iets kleiner dan de sequoia bomen uit California. We lopen een trail door de jungle en komen een paar van deze reuzen tegen. Het is een goed onderhouden park met veel houten boardwalks Dit is wel nodig ook. Het regent hier 240 dagen per jaar en het park verandert dan in een ontoegankelijke modderpoel. Het is nu zonnig en droog. Zweeten dus. Mijn 'vriendjes' van weleer, de grote stekende tavanos ettertjes komen we hier voor het eerst weer tegen. Gelukkig niet zoveel dit keer. We komen ook ons eerste 'wildlife' tegen, een vosje dat net een

prooi naar binnen werkt. De lucht is helemaal helder als we terug in Puerto Varas zijn. De Osorno en andere bergtoppen zijn helemaal helder. We besluiten voor de 3e keer naar de Osorno te gaan, nu voor het 'perfecte plaatje'. De watervallen bij Petrohue zijn helaas al dicht, maar de Osorno is zelfs vanuit Puerto Varas op 50 km nog prachtig te zien.

Na een coctail (van Nine) en een visje in een gezellig restaurant zit het gezellige Puerto Varas er op. Morgen beginnen we aan de Carretera Austral naar het zuiden van het continent. We kijken er naar uit!

Start van de Careterra Austral

29 Januari 2023 (20°)

Vandaag beginnen we aan onze rit over route 7, beter bekend als de Careterra Austral. De route start in Puerto Montt en eindigt in het gehucht O'Higgins. Wij zullen iets eerder afslaan om via Argentinië het zuidelijkste puntje van Patagonië te bereiken. We hebben 5 weken uitgetrokken voor de hele route die zal eindigen in Punta Arenas.

Het is prachtig weer vandaag. Geen wolkje aan de lucht. We besluiten niet via Puerto Montt naar Hornopiren te rijden, maar de omweg via (alweer!) de Osorno te nemen. 4 keer is ook scheepsrecht en bij de Petrohue watervallen maken we dit keer echt het perfecte plaatje van de Osorna tegen een blauwe lucht. Een stukje verderop gaan we er bij een stroomversnelling even uit en gaat de drone voor het eerst de lucht in.

Het is hierna nog drie uur rijden naar Hornopiren. Een mooie route langs een fjord, geflankeerd door drie vulkanen. Grote delen van de weg zijn niet geasfalteerd en dat is flink stof bijten als we achter een langzamere auto rijden. Het is al 18 uur als we in Hornopiren aankomen. We kunnen ons huisje niet vinden. Het ligt een paar km buiten het dorp en staat verkeerd op de kaart van zowel google maps als maps.me

aangegeven. We kunnen ook niet bellen en rijden een paar keer tevergeefs de weg op en neer. De review van een klant biedt uitkomst. Hij meldt dat de ingang bij km paal 95 is en dat blijkt te kloppen. Het is een heerlijk huisje.

Tot 22:00 zitten we lekker met een wijntje buiten. Uitzicht op de Hornopiren vulkaan en de groene heuvels er voor. Er lopen hier wel 4 opdringerige honden rond. De één nog smeriger dan de ander. Als Ien er eentje gaat knuffelen hebben die vlooientheaters het ook op mij voorzien. Na de zoveelste onverwachte lik kost het moeite er geen vliegende honden van te maken. Jullie begrijpen dat ik een echte hondenliefhebber ben.

Als het donker wordt gaat de open haard aan en maken we het gezellig binnen. De beloofde Jacuzzi is in onderhoud. 'Morgen doet hij het weer'. Zo te zien maken ze dat elke gast wijs. We maken het maar gezellig in de blokhut. Dat er hier geen enkel bereik is komt de gezelligheid alleen maar ten goede. We zitten trouwens in het gehucht Hornopiren omdat morgen hier vandaan de ferry naar Caleta Gonzalo vertrekt. Daar vervolgen we dan route 7 verder naar het zuiden.

Dag 2: Met 2 ferries naar Chaiten

Route 7 wordt enkele keren onderbroken door diepe fjorden. Enorme ferries bieden uitkomst. Vanuit Hornopiren kun je met 2 ferries overvaren naar Caleta Gonzalo. De boot gaat om 10 uur, maar om 9 uur staat Hornopiren al helemaal vol met wachtende auto's. Alles is tot op de meter uitgerekend en iedereen past er inderdaad precies op! Er zijn veel zwaar bepakte fietsers die mee willen. Hun probleem is dat er maar 45 minuten tussen de 2 ferries zit en die tijd is te kort om de 30km te overbruggen. Veel Chilenen zijn behulpzaam en de fietsen worden allemaal in laadbakken geladen zodat uiteindelijk toch iedereen mee kan.

Het is ook vandaag prachtig weer en de 1e overtocht van ruim 2 uur is hierdoor een cadeautje. We varen langs besneeuwde toppen en de ondoordringbare jungle van het Pumalin park. Onderweg komen we dolfijnen, een zeehond en vogels die we misschien ten onrechte als pinguïns herkennen tegen. Het stukje tussen de twee ferries is een gravel weg. Grote stofwolken als de kolonne auto's voorbij trekt.

De laatste overtocht is maar 15 minuten. Het is hierna nog een kleine 100 km naar onze bestemming Chaiten. Het eerste stuk rijden we door het dicht begroeide Pumalin NP.

Aanvankelijk gravel wegen (we krijgen 2 x een kiezel tegen voorruit), maar als we uit het park zijn ligt er een maagdelijke asfalt weg voor ons open.

Onderweg hebben we in Pumalin een korte trail door de dichte jungle naar een waterval gelopen. Het is al dagen droog, maar we moeten toch stukjes door de modder ploeteren. Zal wat zijn als het geregend heeft. In Chaiten hebben we in het dorp zelf een

blokhut. Chaiten heeft iets weg van een verlaten Wild-West dorpje. Brede lanen, veel troep (kapotte auto's e.d.) op straat en allemaal een beetje 'oude vergane glorie'. Ons leuke blokhutje is van alle gemakken voorzien. Betalen doen we met de credit card bij de lokale supermarkt. Die hebben de apparatuur en maken het ontvangen geld over naar de eigenaar van de blokhut. Zo werkt dat in een dorp.

We zijn 2 nachten in Chaiten. Het Pumalin park is zeker een tweede bezoekje waard.

Chaiten naar Puyuhuapi

Dag 14: 31 Januari 2023 (32°)

Chaiten is een rustig dorp. Typisch Amerikaans. 7 parallele straten en 7 straten hier haaks op. Er is uiteraard weinig verkeer, maar gezien de brede tweebaans wegen in elke straat verwachten ze blijkbaar flink te groeien.

We doen rustig aan en bezoeken 's middags pas een ander deel van het Pumalin park. Het enorme park is ooit gekocht door de oprichter van kledingmerk 'The North Face' en later geschonken aan Chili onder de voorwaarde dat het voor iedereen gratis toegankelijk moet zijn. De goede man is helaas in zijn eigen park verdronken nadat zijn kano omsloeg. We maken weer een hele mooie trail door het dichte oerwoud. We passeren stroompjes en kleine watervallen. In dit deel van het park leeft een hele bijzondere groene kikker met een spitse snuit, de Darwin frog. Op de plek waar ze moeten zitten is het een hels kabaal van schreeuwende kikkers, maar ons ongetrainde oog weet er niet één te spotten.

Vanuit Chaiten trekken we verder naar het zuiden. Er zijn op onze route weinig tank stations. Na Chaiten is de volgende pas 200km verderop. Er staat een hele rij auto's te wachten voor de pomp en we moeten geduldig op onze beurt wachten. Kost ons ruim een half uur.

Het weer is ongelooflijk. Alweer een zonnige dag! De mensen hier weten niet wat ze overkomt. Af en toe een dag zonder regen maakt ze al gelukkig! De route naar Puyuhuapi is prachtig. We rijden langs turquois/aquamarijn kleurige riviertjes en diepblauwe meren. De bertoppen zijn besneeuwd en het doet ons aan de Alpen denken zonder dorpen, huisjes en mensen. Zo ongerept! Bij een rivier nog even voor de 2e keer deze vakantie 'gedroned'. Er waren nog niet veel mogelijkheden geweest.

Puyuhuapi is onze eindbestemming en we hebben hier 3 nachten weer een leuke blokhut. Het dorp stelt helemaal niets voor, maar ligt dichtbij het Queulat NP, waar je geweldige wandelingen kunt maken. Tot de aanleg van de Carretera Austral in de jaren 80 van de vorige eeuw was het dorp alleen via het water te bereiken. Het ligt aan het uiteinde van een fjord. Het water is rustig en lijkt wel een meertje. De Tsunami waarschuwborden verraden dat we wel degelijk met de zee te maken hebben. Het ontstaan van Puyuhuapi is voor ons uiterst verdacht. De eerste huizen zijn tussen 1946 en 1953 op deze toen nog godverlaten plek door Duitsers gebouwd. De namen van deze pioniers zijn in de straatnamen terug te lezen. Avenida Otto Huebel had mogelijk ook Hauptsturmführer of kampbewaker Otto Huebel kunnen heten. We kijken uit naar het Queulat NP, dat we de komende 2 dagen gaan bezoeken vanuit Puyuhuapi.

Puyuhuapi - Queulat NP

Dag 15: 1 februari 2023 (20°)

We zijn drie nachten in Puyuhuapi, een klein dorp aan het uiteinde van een fjord. De blokhut hebben we gehuurd van Diego, een Zwitser die hier 11 jaar geleden zijn geluk kwam beproeven. Een leuke vent die nu hij wat ouder wordt en zijn wilde haren verloren heeft, worstelt met zijn toekomst. In dit gat blijven lijkt geen goed plan, maar wat dan ??? Diego is heel aardig, maar wel een beetje een 'muggenzifter'. Schoenen uit in huis, stoeltjes 's avonds binnen, gasje uit na gebruik en nog veel meer regeltjes die op lijstjes in de blokhut hangen. We lachen er maar om.

Op 25 km van Puyuhuapi ligt het Queulat NP. Vooral bekend vanwege zijn 'hangende gletsjer'. Helaas is die recent afgebroken en duurt het weer jaren voor hij weer hoog over de berg hangt. Desondanks blijft het een mooi plaatje. We hebben 2 dagen uitgetrokken voor het park. De

eerste dag lopen we een paar kleine trails, waaronder eentje naar het aquamarijn groene gletsjermeer. Hierbij moeten we over een hangbrug van 50 meter die over de turqois kleurige rivier is gespannen. Er mogen maar 4 mensen tegelijk oversteken! Er is ook een kort pad voor rolstoel gebruikers. Op het 'uitzichtpunt' kijk je alleen maar tegen bomen aan. Die hadden ze wel eens mogen snoeien!

De tweede dag is afzien. We maken een waanzinnig mooie hike door de jungle omhoog naar HET uitzichtpunt over de gletsjer. We loenen een beetje op met twee Chilenen die we gisteren een lift hebben gegeven. Ze stoppen net zo vaak als wij om een foto van een plant, paddenstoel of maagdelijk stukje jungle te nemen. Het is 2,5 uur klimmen naar het uitzichtpunt. Een wauw momentje als we boven zijn. Hierna snel weer omlaag, want de park rangers moeten al vroeg bij moeders aan de prak zitten zodat om 16:30 het hek dicht gaat. We zijn kapot als we het park

verlaten. Een donker Amber biertje net buiten het park doet wonderen! In Puyuhuapi eten we drie dagen in hetzelfde restaurant. Ik probeer twee keer iets lokaals. De vraag na afloop van de serveerster 'heeft het niet gesmaakt' valt rauw op mijn maag. Ik heb tenslotte nog de helft van die smurrie naar binnen weten te krijgen zonder dood neer te vallen.

Morgen weer verder. Eerst een tussenstop in 'the middle of nowhere'. Ze wilden daar onze reservering annuleren omdat ze gasten kregen die langer dan 1 nacht wilden blijven. Toen we dit niet pikten (een 1 bij booking.com is tenslotte iets wat ze niet graag willen) kregen we een alternatief aangeboden. We gaan het zien morgen.

Coihaique

Dag 18: 4-6 Februari 2023 (29°)

De hittegolf houdt de komende dagen nog aan. Chili heeft zelfs het Nederlandse nieuws gehaald met de enorme, door de extreme hitte veroorzaakte bosbranden. Gelukkig voor ons zijn die een stuk naar het noorden, maar de mensen hier houden hun hart vast.

Dit rit van Puyuhuapu naar Coihaique heb ik in tweeën geknipt. We stoppen halverwege in Villa Mañihuales voor een nachtje. We hebben een mooi appartement gehuurd bij de samenloop van 2 rivieren, maar de eigenaar kon de plek een paar dagen achter elkaar verhuren en heeft voor ons een alternatief bij een vriend (40 km verderop) geregeld. We krijgen van hem nog wel een wandeling over zijn landgoed over de 1e rivier naar de 2e (rio Simpson), waar de jaarlijkse zalmtrek aan de gang is. Deze plek trekt momenteel vissers van over de hele wereld.

We overnachten bij Daniël en worden daar warm onthaald. Zijn lieve vrouw doet er alles aan om ons in de watten te leggen. Ze hebben een schattige tweeling van 2 jaar. De meisjes heten jaja en néné. Op zijn land heeft Daniël een heel apart, maar toch wel onpraktisch huisje gebouwd. Kleine slaapkamer en een enorme ruimte voor de met hout gestookte hot tub. We eten bij de familie thuis (uiteraard zalm uit de rivier) en Daniël laat trots de omgeving zien die tot voor kort aan zijn familie toebehoorde. Er groeien bomen van wel 400 jaar oud!

De volgende stop is Coihaique. Ook al zo'n indiaanse naam waar we onze tong over breken. Het is de grootste stad van midden Patagonië. Het plan was om hier een extra dagje te zijn zodat Ien lekker kan shoppen. Het is echter weekend en verder dan de supermarkt komen we niet. 10 km buiten Coihaique hebben we in de bergen een geweldig huisje. Veruit het beste tot nu toe. Omdat ik nog steeds niet 100% ben maken we er maar een relaxdag van.

Het is maar 1,5 uur rijden naar onze volgende bestemming, het Cerro Castillo NP. De besneeuwde toppen domineren het landschap. Je kunt geweldige trekkings maken, maar dat gaat ons (nog) niet lukken. Overal zie je backpackers die soms dagenlange trails hebben gelopen. Tijdens een wandeling komen we langs een steile wand waar meerdere klimmers actief zijn. Ook hebben we grote bewondering voor al die fietsers die de route doen. Bij elkaar 'slechts' 1300 km, maar de hellingen zijn steil en grote delen kiezelpadjes.

De hittegolf lijkt ten einde. De mensen hier zullen opgelucht zijn, maar de komende week alleen regen is ook weer overdreven. Juist nu het mooiste deel van de Carretera Austral voor de deur staat. De korte broek wordt lang en het thermische ondergoed kan langzaam uit de 'niet nodig tas' worden gehaald. Vanaf morgen een paar spectaculaire dagen in Rio Tranquilo. We kijken er naar uit!

Rio Tranquilo - Marmol caves

Dag 21-23: 7-9 Februari 2023 (16°)

Het is maar 2 uurtjes van Cerro Castillo naar Rio Tranjillo. Het asfalt eindigt net buiten Cerro Castillo. Hier stappen we terug in de tijd. Een smalle gravelweg door de bergen, omzoomt door eindeloze bossen. Fietsers ploeteren zich een weg over deze iconische route. Besneeuwde bergtoppen wisselen elkaar af en turquoise rivieren maken het plaatje compleet. Bij een uitzichtpunt cirkelt een machtige condor rondjes boven ons hoofd.

Vlak voor onze bestemming zien we het General meer beneden liggen. Het grootste meer van Chili met bijna 1000 km². Het meer is strak blauw en wordt geflankeerd door besneeuwde bergtoppen. Het geldt niet voor niets als het mooiste meer van Chili! Al met al een adem benemende route.

In Rio Tranjillo hebben we een heel leuk hostel. Tip van ons 'autoverhuur mannetje'. Leuke huiskamer, vriendelijke mensen en een vrij ruime kamer. In de omgeving van het dorpje Rio Tranjillo is veel te doen. We hebben er drie dagen voor uitgetrokken. Vandaag gaan we met een bootje naar de Marmol (marmer) caves. Één van de hoogtepunten van Chili. Het water heeft de marmeren rotsen uitgesleten waardoor er mooie blauwe sprookjeskastelen zijn ontstaan. De foto's spreken voor zich! We scoren ook de 2e condor die tegen de steile marmeren wand een rustplekje heeft gevonden. De komende dagen staan in het teken van het ijs, wanneer we verschillende gletsjers van nabij willen bekijken.

Rio Tranquilo (2)

Dag 21-23: 7-9 Februari 2023 (24°)

Tussen Rio Tranquilo en de zee liggen enorme gletsjers. Het is een ruig en moeilijk toegankelijk gebied. De eerste dag rijden we in druilerig weer ('Welcome to Patagonia !!') over een met 4x4 goed te berijden weg naar de Exploradores gletsjer. Een mooie weg door de jungle. De regenwolken ontnemen ons wel het zicht op de besneeuwde bergtoppen.

Het is een korte, maar moeilijke klim naar het uitzichtpunt over de gletsjer.

We hadden verwacht via een kale vlakte naar het ijs te lopen, maar de junglewandeling is op zich al een cadeautje. Je moet goed uitkijken dat je niet weg glijdt over de gladde wortels. Ien ligt eenmaal languit en verrekt een spier waar ze nog dagen last van zal hebben.

Boven valt het uitzicht flink tegen. De gletsjer heeft zich de afgelopen jaren flink terug getrokken en is een paar km verderop in de mist maar net te zien. Geen mogelijkheid om er naar toe te lopen. Vanwege het slechte weer zijn vandaag ook de gletsjerwandelingen afgelast en kunnen we de route die zij naar de gletsjer nemen niet vinden. We lopen nog een tweede triltje. De regen valt inmiddels met bakken uit de hemel en we zijn blij als we weer droog in de auto zitten.

De volgende dag hebben we een dagtour geboekt naar de San Rafael gletsjer. Het is ruim 2 uur rijden en hierna 2 a 3 uur varen naar de lagune waar de gletsjer in zee uit komt. Het weer is prima en we hebben er zin in. De tour komt echter na een uurtje abrupt ten einde. De weg die wij gisteren nog gereden hebben is door de regen van afgelopen nacht na een aardverschuiving gedeeltelijk weg gespoeld en de komende dagen afgesloten. Om 8 uur zijn we weer terug in het hotel.

We krijgen van het hotel de tip om de Leon vallei te bezoeken, een uurtje rijden vanaf Rio Tranquilo. Via een prachtige weg langs het felblauwe General meer rijden we er naar toe. Over een smal pad vol kuilen rijden we de vallei in. De route gaat langs een turquoise kleurige rivier die met enorme kracht het smeltende water van de verderop liggende gletsjers afvoert. Om ons heen besneeuwde bergtoppen, die speciaal voor ons even de wolken weg geblazen hebben. Hoe verder we komen, hoe slechter de weg. Het water in de rivier staat hoog en heeft delen van de weg onder water gezet. Ien vindt het maar niets, maar mijn avonturiershart gaat hier juist sneller van kloppen.

Als we niet meer in kunnen schatten hoe diep het water is besluiten we om te keren. Met moeite kom ik in 2 keer op de hoge berm om te keren. Bij het keren zelf gaat het mis en kom ik dwars vast te zitten tussen de hoge bermen aan weerszijde van het pad. Één wiel hangt in de lucht en de rest spint in het mulle zand. Blokken hout onder de wielen om weer boven op de berm te komen bieden geen soelaas. Ien is helemaal in paniek. Gelukkig is er hulp. Eduardo van een busjes dat ons tegemoet kwam is Ien haar reddende engel. Hij heeft sneeuwkettingen en als er even later nog een auto met sterke mannen stopt wordt de auto weer op de berm geduwd. Keren lukt hier niet, maar het water op het pad blijkt minder diep dan gedacht te zijn en vlak er na is een veldje waar je wel kunt keren. Al met al een enerverende dag.

Cochrane

Dag 24-26: 10-12 Februari 2023 (9°)

Langs het General meer rijden we verder naar het zuiden. Het is weer een prachtige rit en we gaan er regelmatig uit voor een fotostop. De rio Baker, die we na het General meer volgen, heeft een onwaarschijnlijk diepblauwe kleur. Een bijzonder plekje is waar de grijze Chacabuca rivier in de rio Baker uitkomt. Deze twee kleuren mengen zich tot een aparte melkachtige kleur. De rivier wringt zich soms spectaculair door een nauwe canyon. Een stukje verderop komt een tweede rivier uit een canyon uit op de rio Baker. Als ik mijn drone gereed maakt vliegen op zo'n 20 meter twee enorme condors voorbij! Wat een gigantische vogels!! Op de termiek zijn ze binnen een paar minuten slechts stipjes hoog in de lucht.

We overnachten in Cochrane en hebben daar een leuke blokhut net buiten het dorp. Voor het eerst 5g Wifi, zodat we zelfs een Netflix film kunnen bekijken. Cochtane ligt aan de zuidkant van het gigantische Patagonia NP. Het park is in de Lonely planet de hemel in geschreven en we verwachten er veel van.

Als we het park binnen rijden komen we meteen grote kuddes guanaco's (een wilde lama soort) tegen. In een meertje zien we nog een verdwaalde flamingo. Erg leuk, maar het 'belofde' 'op safari gevoel' valt wat tegen. We rijden via een mooie route naar de Argentijnse grens en weer terug. Een beetje teleurgesteld rijden we terug naar Cochrane.

Het is feest in het dorp. Alles is dicht en de bewoners hebben zich verzameld bij de plaatselijke ranch. Daar wordt gegokt en vooral gevreten. Vooral oudere mensen hebben zich uitgedost in traditionele kledij (kleurrijke poncho's). Veel mensen zijn te paard. In een arena zijn verschillende activiteiten, waaronder vast een rodeo (niet gezien).

Na een mooie wandeling in een ander deel van het Patagonia park rijden we terug naar het General lake. Hier overnachten we aan de oever van het meer in een hutje dat van alle ongemakken is voorzien. Geen water 's nachts en in de ochtend, doorslaande stoppen, beschimmeld brood bij het ontbijt en een niet doorlopende wasbak. En dat allemaal voor de hoofdprijs! Dan besef je pas hoe goed we het thuis hebben. Morgen verder naar Chile Chico aan de grens met Argentinië.

Chile Chico

Dag 27-28: 13-14 Februari 2023 (12°)

We verlaten ons huisje in de stromende regen. Vandaag eindigt voor ons de Carretera Austral, die nog een paar honderd km naar het zuiden gaat en eindigt in het niemandsland van O'Higgins. Wij slaan af naar Chico Chile en gaan via Argentinië naar het zuiden van Patagonië.

De auto maakt als we vertrekken een vreemd geluid en we blijken een lekke band te hebben. Een band wisselen in de regen in de plassen van de gravelweg lijkt me niets en ik gok het er op om door te rijden naar het nabij gelegen Puerto Guadal. Helemaal fout. In Guadal blijf ik de band helemaal aan gort gereden te hebben. Door de wasboardweg had ik niet in de gaten dat de band ondertussen helemaal leeg was gelopen.

Puerto Guadal is een vreselijk gat. Gisteravond een half uur gereden om hier te eten. Bleek alles dicht te zijn en konden we terug voor een soepje thuis. De reserveband blijkt een klein

noodbandje te zijn. De plaatselijke (soort van) garage adviseert ons om hiermee niet naar onze volgende bestemming Chile Chico te rijden. Een vervanging voor de kapotte band heeft hij echter niet op voorraad. In Cochrane is er wel eentje, maar die moet gehaald worden. Kostbaar in zowel tijd als geld, maar het kan altijd slechter. We ontmoeten hier een Nederlands stel waarvan de auto is leeg gehaald op de parkeerplaats bij

de Osorno. Hebben wij ook gestaan met al onze bagage! Alles weg inclusief de paspoorten. Na een week hadden ze noodpaspoorten, maar kunnen hiermee de grens met Argentinië niet over. Ze hadden ongeveer dezelfde route als wij, maar moeten nu noodgedwongen het mooie zuiden laten schieten. Erg sneu.

Na overleg met het verhuurbedrijf rijden we toch maar voorzichtig naar Chile Chico. Het is een prachtige weg langs de zuidkant van Lake General. Het is inmiddels opgeklaard en we hebben een prachtig uitzicht op de besneeuwde bergen en over het felblauwe meer. De weg blijkt minder slecht te zijn dan voorgespiegeld en we doen er maar een uur langer over dan gepland. De kwetsbare reserveband heeft het gehaald! In Chile Chico een nieuwe band gekocht en bij een klein achterafbedrijfje er weer op laten zetten. Ging allemaal prima en snel. Voor 19:00 waren we alsnog in ons leuke appartement met uitzicht op het meer. Een dag met hindernissen en een goed eind! .

Chile Chico - Patagonia NP

Dag 28: 145 Februari 2023 (13°)

Valentijnsdag! Wij vieren dan altijd dat we elkaar x en een half jaar kennen met een vol geschreven kaartje. Dit jaar alweer 34,5 jaar!

Vanuit Chile Chico gaan we vanaf de noordkant het Patagonia NP in. Het is veel ruiger dan bij Cochrane en we moeten qua kleuren een paar keer aan de parken van de USA denken. We doen een relatief korte, maar erg steile klim naar de 'maanvallei'.

Boven heb je uitzicht over hele aparte rotsformaties die inderdaad buitenaarts lijken. We zijn net te laat boven. De condor die we een half uur laag over de maanvallei zien cirkelen vertrekt vlak voor we boven zijn naar de andere kant van de vallei.

De weg stopt na zo'n 70 km bij het prachtige Jeimenie meer. Van hieruit kun je dagenlange tochten diep het park in maken. Een bordje waarschuwt dat je goed uit moet kijken voor poema's. We willen een stuk langs het meer met zijn omringende hoge bergen lopen. Er staat een koude wind. Sjaal om en capuchon op. Het is tot onze verrassing bosachtig. Vol aparte bomen, planten en overal witte bloemen. Ien heeft oog voor details en legt elk apart plantje met haar mobiel vast. Van een lange wandeling komt zo niet veel, maar op deze manier van de omgeving genieten is ook prima.

's Avonds bij het restaurant van ons appartement een Valentijns avond. Ze hebben het gezellig gemaakt met een kaarsje op tafel. Een goede zangeres en een vreselijke klarinet speler wisselden elkaar af. De zaak zat vooral vol met familieleden van de man, die intens genoot van zijn waarschijnlijk eerste (en laatste) optreden. Morgen naar Argentinië. We houden het oorspronkelijke plan aan om de rit naar de Atlantische kust in tweeën hakken. Blijkt achteraf niet nodig, maar het is aan de kust 2 dagen stormachtig en houden het maar zo. Deel 3 van de reis kan beginnen!

Naar Puerto Deseado

Dag 29-30: 15-16 February 2023 (11°)

De titel van deze stap had kunnen zijn 'hoe twee saaie rijdagen toch memorabel werden'. We gaan vandaag weer de grens over naar Chili. Het gravel heeft voorlopig weer plaats gemaakt voor asfalt. Aan de grens moeten we aan beide kanten langs een paar loketten. De één lacht je vriendelijk toe, terwijl je bij de andere de indruk hebt dat een verkeerde blik je 30 jaar gevangenisstraf gaat kosten. Al met al gaat het rap en zijn we binnen 1/2 uur de grens over. Het is meteen saaï. Zelfs het mooie General meer ligt er kleurloos bij.

De eindeloze pampa is steeds spaarzamer begroeid met struiken en gaat tenslotte over in een kale vlakte met een droge grassoort. Tot onze verrassing zien we steeds vaker guanaco's en de Zuid Amerikaanse variant van de struisvogel, de nandoe. Ons einddoel is Puerto Deseado aan de Atlantische kust. We hadden het in één dag kunnen rijden, maar het is daar noodweer zodat we de ruim 500 km hebben opgeknipt. Halverwege lijkt het bij Las Haras Texas wel. Enorme ja-knikkers domineren het landschap en de olie maatschappijen verdringen zich om hier olie uit de grond te pompen. In het dorp Las Heras wonen voornamelijk mannen die in

de olie industrie werkzaam zijn. Elk huis heeft zijn eigen vuilnisbelt in de tuin. Er zal vast wel ergens een pub zijn, maar voor de rest is het hier een trieste bedoeling.

We overnachten een dorp verderop, in Pico Truncado. Via booking.com een 'appartement' gehuurd voor 1 nacht. Het ligt ver buiten het centrum aan een modderpad tussen vervallen en half afgebouwde huisjes. We blijken de eerste Westerse gasten te zijn en daar is de eigenaar heel erg trots op. In de koelkast staan flessen wijn voor ons en met een vuile doek is de ergste viezigheid aan de kant geschoven. Alles plakt en is aangekoekt. Aan het bestek en de nog volle vuilnisbak kunnen we zien wat de laatste bezoeker heeft gegeten. Ook de kleur van zijn ontlasting is goed na te gaan. Ien heeft het heeeeelemaal gehad. De plek komt met stip op nr. 3 van vieste onderkomens ever binnen, net achter Marallal (douchen in de pisbak) en de bezemkast met 15 cm ondergeschoven huisvuil onder het bed (Bogota 1984).

We gaan in het dorp eten bij hotel La Paz. Een verademing. Het is weliswaar het hotel voor de plaatselijke werklui op de olievelden, maar schoon. We besluiten te verkassen. Ien is zelden zo blij geweest. De volgende dag komt de vrouw van de eigenaar van het krot de sleutel halen. Ze heeft speciaal voor ons een brood gebakken. Zo lief!! De teleurstelling is dan ook groot als ze hoort dat we het huisje niet zo goed vonden en in hotel La Paz hebben geslapen. Ze wil ons het geld terug geven, maar dat willen we niet.

Vlak voor we Puerto Deseado binnen rijden verdwijnt het zonnetje en klettert de ene na de andere hoosbui naar beneden. Het hagelt zelfs even. Het is voorspeld, maar je krabt je toch even achter je oren. We stoppen even bij Darwin expeditions, waarmee we morgen op stap gaan. Het weer en vooral de wind is de komende twee

dagen even een stuk beter. De tour naar de Rockhopper pinguïns gaat morgen dus door! Het was de afgelopen week niet mogelijk (te sterke wind) en de volgende tour is voorlopig nog niet ingepland. Mazzel dus. Morgen wel dik inpakken. Thermisch ondergoed, dikke truien en onze regenspullen liggen al klaar!

We hebben de drie nachten in Puerto Deseado een wel heel apart onderkomen, een zeecontainer in de tuin van de eigenaar! Helemaal blauw geschilderd en met een 'zwembad' voor de deur (bak afvalwater). De beschikbare ruimte hebben ze zo optimaal mogelijk benut. Het is gelukkig erg schoon. De mensen zijn apetrots op hun pas ingerichte 'appartement'. De vrouw schatert als Patty Brard bij alles wat ze zegt. We zijn blij dat het een paar dagen niet zo warm is, anders hadden ze het crematorium kunnen bellen met al dat ijzer.

Puerto Deseado - De kuifpinguïns (Rockhoppers)

Dag 31: 17 Februari 2023 (18°)

Het heeft dus bijna een week gestormd en geregend in Puerto Deseado. Vandaag is de wind wat gaan liggen en kunnen we mee met de toer naar pinguïneiland! De omweg van zo'n 1000 km was dus niet voor niets! Wat een geluk! Met supergids Roxanne varen we in een uurtje naar het eiland. Het is erg koud, maar we zijn goed ingepakt. Onderweg komen we al de eerste pinguïns, zeehonden en albatrossen tegen.

Als we bijna bij het eiland zijn krijgen we gezelschap van een groep dolfinen. Ze zwemmen een stuk met ons mee en hebben er lol in om met de staartvin op het water te slaan en ons nat te sproeien. Zo leuk! Ook even later een enorme groep zeehonden (wel een paar honderd!) die spontaan het water in doken, om de boot zwommen en ons heel nieuwsgierig aankeken. Wat een welkom! Het was zo leuk!!

Als we aan land gaan moeten we tussen de zeehonden laveren. Het zijn allemaal mannetjes. Hele grote, gepensioneerde mannetjes en jonkies die nog moeten aansterken om een harem te veroveren. Tussen al die zeehonden ('fur seals') liggen een paar bijna volwassen zeeolifanten. Wat zijn ze groot! Binnenkort gaan ze proberen de vrouwtjes van een nu nog veel grotere beer te ontfutselen. Waar we aan land gaan zien we naast de zeehonden alleen de Magelhaen pinguïns. Deze soort lijkt erg op de Humbolt pinguïn (Chili), Galapagos pinguïn en Zuid Afrikaanse ezels pinguïn.

Achter de vervallen vuurtoren leeft de kolonie waarvoor we het hele eind hebben gereden. De Rockhoppers (kuifpinguïns)!! Ze hebben gele sprietten op hun hoofd, rode ogen en verplaatsen zich hoppend. We kregen wat we hoopten en genoten met volle teugen! Wat zijn ze leuk!! Het is een nieuwe kolonie en de enige op het vasteland van Zuid Amerika. Ze komen oorspronkelijk van de Falklands, maar overbevinging aldaar heeft ze naar hier verdreven. Rockhoppers zijn erg fotogeniek en ik ben blij dat je tegenwoordig chipkaarten hebt in plaats van fotorollen. De kolonie bestaat voornamelijk uit jonge dieren. De ouders zijn gestopt met voeren en als ze binnenkort hun kinderveren hebben vervangen door een prachtig maatkostuum gaan ze zelfstandig naar zee om zo'n 9 maanden te fourageren. Slapen doen ze met hazeslaapjes in het water. Hierna komen ze aan land voor een nieuw verenpak. Pas na 5 jaar zoeken ze een maatje 'voor het leven'. We zien dus maar weinig volwassen rockhoppers. Alleen de paar allerkleinsten worden nog door pa en ma gevoerd. We kunnen heel dichtbij komen. Ze negeren ons volkomen. We blijven 2 uur bij de rockhoppers en kunnen terugkijken op een geweldige dag.

De 2e dag komt langzaam op gang. Het is mooi weer, maar de wandeling door het achterland houden we snel voor gezien. Ik probeer nog te dronen, maar het blijkt net buiten het dorp een natuurgebied te zijn. Je hebt 75 seconden de tijd om de drone weer binnen te halen, anders landt hij op de plek waar hij na die tijd is, desnoods in het water en zie je 'm dus nooit meer terug.

Laat in de middag gaan we weer met Roxanne van Darwin Expeditiones op pad. Het is prachtig weer en de zon lacht ons toe! Een verrassend leuke trip met de boot langs aalscholver-kolonies, een rots vol zeeleeuwen en te voet naar een grote Magelhaen pinguin kolonie. Super gaaf weer! In Puerto Deseado is verder bitter weinig te beleven. De gezelligste restaurantjes kunnen nog niet in de schaduw staan van een Burger King. Morgen een rijdag naar het dorpje Puerto Santa Cruz, zo'n 500 km naar het zuiden. Ook hier staan de pinguïns weer op het programma, maar dit keer zullen we er zelf naar toe rijden.

Puerto Santa Cruz

Dag 33-34: 19-20 Februari 2023 (14°)

We rijden zo'n 500 km via de kust naar het zuiden. Landschappelijk saai, maar door de vele guanaco's langs de weg lijkt het wel een safari. We overnachten in Puerto Santa Cruz. Een dorp van slechts 4000 inwoners, maar wel de hoofdstad van de provincie! Het is begin vorige eeuw ontstaan doordat de vogelpoep op de eilandjes vol aalscholver plotseling goud waard bleek te zijn. Het was indertijd de beste kunstmest ter wereld.

We slapen in een Scandinavisch aandoend huisje. Erg gezellig, maar wat oubollig. Fijn dat we nog jong van leden zijn, want de steile trap naar de slaapkamer boven zal zeker al de nodige ongelukjes hebben veroorzaakt.

We zijn hier vanwege het Monte Leon park, zo'n 40 km hier vandaan. Het is landschappelijk erg mooi, maar wij komen natuurlijk voor de grote Magelhaen pinguïnkolonie. Het is 5 km lopen door soms mul zand om er te komen. De teleurstelling is aanvankelijk groot als we vanuit het uitkijkpunt bijna lege stranden zien. De meesten van de ca. 3000 pinguïns hebben zich in het struikgewas verstopt.

Terwijl we van het uitzicht genieten komen er steeds meer pinguïns het strand op. Het zijn de jonkies die voor het eerst de zee in gaan. Lachwekkend! Aarzelend gaan ze het water in om er meteen in paniek weer uit te rennen. Er komt een hele verhuizing naar het strand op gang. In een lang lint waggelen ze naar het water. Steeds meer wagen de grote stap en zien we honderden onwennige jonkies in het water. We hebben er uren naar gekeken. Geweldig!

Na een paar mooie uitzichtpunten rijden we terug naar het doodse Puerto Santa Cruz. Gelukkig kunnen in een hotel eten. Verrassend is dat Santa Cruz een voor hier superdeluxe supermarkt heeft, vergelijkbaar met de Aldi.

Viedma meer

Het uitstapje naar de kust zit er op. De weg terug naar het westen gaat voor een groot deel over een verlaten gravelweg. Na zo'n 5 uur zijn we bij het Viedma meer. Hier hebben we een tussenstop in een geweldige lodge aan het melkblauwe meer. Het waait enorm, maar aan de andere kant van het meer zijn de bekende Cerro en Fitz Roy bergtoppen goed te zien. Het is hier één en al luxe. Slaapkamer met vanuit je bed uitzicht op de bergen, een gezellig restaurant en enorme gezelschapskamer. Alles is hier 'af'.

El Chalten

Dag 36-38: 22-24 Februari 2023 (5°)

We zijn begonnen aan het laatste hoofdstuk van de reis, het zuidelijk gedeelte van Patagonië met zijn gletsjers, hoge bergen en enorme ijsvelden (buiten het zicht achter de bergen). Het waait bijna altijd, maar dat voelt voor ons aan als een storm. Als de wind net over de ijsvlakte heeft geraasd, kun je wel nagaan hoe koud het hier kan zijn!

We beginnen in het bergdorpje El Chalten. Trekkers vanuit de hele wereld komen hier naar toe om één of meerdere dagen de bergen in te trekken. Belangrijkste icoon is de machtige Fitz Roy. Via een zware trip van 20 km kun je die van dichtbij bekijken. Helaas voor ons te zwaar.

Als we in El Chalten aankomen doen we meteen twee kleinere trails. De 1e is de condortrail. Een uurtje steil omhoog, maar daarvoor worden we boven beloond met een prachtig uitzicht. Je moet echt uitkijken voor de enorm sterke wind zodat je niet weggeblazen wordt. De bergen zijn

ondanks de bewolking nog goed te zien. De trail doet zijn naam eer aan als er boven ons hoofd een condor verschijnt. De 2e korte trip is naar een waterval net buiten het dorp. Het is inmiddels gaan regenen en de wind waait flink. Snel foto's maken dus en naar ons hotelletje. We hebben een piepkleine kamer voor de hoofdprijs. Gelukkig mogen we morgen naar een grotere en valt de prijs vanwege de vreemde wisselkoersen ook nog flink mee.

De 1e volle dag is een hele mooie. We doen een deel van de Sendero lago Torro trail. Het is prachtig weer en de bergtoppen lachen ons toe tegen de blauwe lucht. Na een stukje klimmen is het volgende stuk door het bos vrij vlak met af en toe alleen wat klauteren over stenen. Na een paar km is er een prachtig uitzichtpunt over de omringende bergen. We zijn trots op onze benen! Hier blijven we een uurtje genieten en lopen weer langzaam terug. Tegen het einde

begint het ineens weer heel hard te stormen. Ze zeggen hier dat de 4 seizoenen in één dag voorbij kunnen komen. Nou dat hebben we ervaren. We vinden in het dorp een heerlijk gezellig tentje, waar de kachel aan is, en genieten van een late lunch.

De 2e dag is heel slecht weer voorspeld. Regen en harde wind. Het toeristenbureau adviseerde ons zelfs een rustdag te nemen. We besluiten toch maar naar een gletsjer te rijden, zo'n 40 km verderop. Een goede beslissing. Het is een slechte, maar heel mooie weg er naar toe langs een turquoise rivier. Onderweg een paar keer er uit, onder andere voor een mooie waterval.

Het is een uurtje lopen naar de gletsjer. Het is zowaar droog. De wandeling gaat door een waar sprookjesbos. Grillige bomen vol mos, langs het pad een kabbelend riviertje en veel kleine plantjes die Ien op de foto wil nemen. Het laatste stuk is steil omhoog. Gelukkig zijn er touwen om je aan vast te houden. Een prachtige beloning wacht ons als we boven zijn.! De gletsjer hangt half over de rotsen. Er voor een groen meertje. De bergtoppen zijn helaas in de mist, maar het totale plaatje blijft geweldig! We hadden niet gedacht dat deze 'in bed blijf dag' zo'n hoogtepuntje zou worden.

In El Chalten zijn verschillende gezellige restaurantjes. We vinden er één waar we direct aan tafel kunnen. Dat is best bijzonder omdat je vaak buiten moet wachten op een plekje. We genieten van de verse forel en hebben gekletst met 2 gezellige Nijmegenaren, die ook al heel wat afgereisd hebben. De gezellige restaurantjes waren dan ook de kers op de mooie dagen hier.

El Calafate

Daf 39-41: 25-27 Februari 2023 (20°)

Dag 1: De Perieto Moreno gletsjer

El Calafate is het toeristisch centrum van Patagonië. Het ligt aan Lago Argentina, het grootste meer van Argentinië. Absoluut hoogtepunt hier is de Perieto Moreno gletsjer. Over een breedte van 5 km schuift hij, voor gletsjer begrippen, met een noodvaart naar beneden (1 a 2 meter per dag). Er breken dan ook regelmatig kleine en grotere brokken van de soms 70 meter hoge ijswand af. De gletsjer haalt om de paar zelfs het Nederlandse journaal als de gletsjer de andere kant van het meer bereikt en de afvoer blokkeert. Het water stijgt, waarna de geblokkeerde doorgang met groot geweld in elkaar stort. Momenteel is de doorgang breed genoeg en zal het volgende spektakel wel een tijdje op zich laten wachten. We zien af en toe wat brokjes ijs naar beneden vallen, maar zelfs de meest instabiel ogende punten houden het vandaag nog even vol.

We hebben prachtig weer en kunnen de gletsjer vanuit verschillende invalshoeken mooi bekijken. Er zijn verschillende routes via 'boardwalks' uitgezet. Goed verzorgd allemaal. Het is niet te bevatten dat de enorme ijsmassa maar een puntje is van het gigantische ijsveld dat zich achter de bergen bevindt.

Even iets anders. Heb je als kind ook wel eens gedroomd dat geld om je heen vliegt en je het van straat kunt plukken? Vandaag was zo'n moment. Ik pakte mijn petje uit mijn binnenzak, waardoor een flinke stapel bankbiljetten uit die zak op de grond viel. De wind had er meteen grip op en zo'n 40 biljetten vlogen door de lucht. Het hele parkeerterrein lag vol! Uit alle hoeken kwamen mensen om te helpen en bezorgden heel eerlijk de briefjes één voor één weer terug.

Dag 2: De Upsula en Speazzini gletsjer

De volgende dag gaan we met een boot het meer op naar een paar indrukwekkende gletsjers die in het meer uitkomen. Het is onverwacht prachtig weer. Aanvankelijk spat door de sterke wind het water hard tegen de ruiten van de catemaran. De kotszakjes gaan als warme broodjes van de hand. Gelukkig wordt het al snel een stuk beter. Als we in een smaller deel van het meer komen gaat de wind zelfs bijna helemaal liggen en hebben we de rest van de dag een windvrije, zonovergoten dag!

We varen eerst naar de Spegazzini gletsjer, de hoogste gletsjer van het Los Glaciers NP. Ruim 100 meter hoog! Aan de voet van de gletsjer gaan we twee uur van boord. Een perfect plekje voor de lunch! Hierna varen we tot op 300m van de hoge gletsjerwand. Geweldig! Zelfs een condor komt even van het uitzicht genieten.

De bekende Upsula gletsjer, de aller grootste van het park, heeft zich de afgelopen jaren sterk terug getrokken. De bureaucraten hebben nog niet de grens aangepast die de toegestane afstand tot de gletsjer bepaalt, zodat we de enorme gletsjer vanaf 10 km moeten aanschouwen. Spectaculair zijn de enorme ijschotsen die zelfs op deze afstand te vinden zijn.

We nemen 's avonds voor de 2e keer een heerlijk kaasfondue in restaurant Kau Kaleshen. Super gezellige tent en de kaas is erg smaakvol. Het brood om te dippen is alleen ouder dan Sinterklaas zijn achterwerk. De 2e avond hebben we zelf maar brood mee genomen. Ze keken wel raar toen de kaas op bleek te zijn en al het brood onaangeroerd was! Morgen weer verder naar het zuiden. Een dag rijden naar Puerto Natales aan de voet van het Torres del Paines NP, volgens velen het mooiste park van Zuid Amerika.

Torres del Paine

Dag 42-44: 28 Februari – 2 Maart 2023 (5°)

Van El Calefate naar Puerto Natales is het vooral honderden km helemaal niets. De wind raast over de lege pampa's en het bordje 'pas op voor de wind' is geen overbodige luxe. De guanaco's en nandu's zijn weer een welkome afwisseling. Vlak voor we de grens naar Chili over steken begint het te regenen. Er valt zelfs natte sneeuw.

Er is kou en regen voorspelt de komende dagen en die voorspelling blijkt helaas een keer goed te zijn.

In Puerto Natales hebben we een simpel, maar leuk hotel midden in het centrum van de voor hier grote 'stad'. We zijn hier voor het Torres del Paine NP. De hoge pieken zijn wereld vermaard en je kunt hier de mooiste trails lopen.

Onze eerste dag in het park is regenachtig en de pieken zijn in de mist verscholen. Af en toe even de auto uit voor een uitzichtpunt. Wel goed uitkijken dat je niet van het pad waait of het fototoestel uit je handen waait. Mooie plek is de Salto waterval, waar het opstuivende water regenbogen formeert. De weg is dramatisch slecht en je let meer op de gaten in de weg dan dat je geniet van de omgeving. Als het wat opklaart zijn verschillende witte bergen te zien,

maar de beroemde Torres blijven verborgen.

Toch wordt deze druilerige dag er eentje om nooit te vergeten. We nemen een alternatieve weg naar de uitgang. Langs de weg heeft een poema een guanaco gedood en ligt even verderop uit te buiken. Wat een mazzel! Een poema is een schuw dier die je zelden ziet! Het wordt helemaal een feest als zij ontwaakt en een stukje gaat lopen. Prachtige video gemaakt!

De 2e dag in het park is het weer een stuk beter! Weliswaar veel regen, maar de Torres zijn te zien! We rijden de extreem slechte weg naar Lago Grey en zitten een tijdje in de lodge langs het water met uitzicht op de bergen. Prachtig! In de verte ligt de Grey gletsjer. De boot voor €100 pp er naar toe laten we maar zitten Na Argentinië is Chili schreeuwend duur. Even wennen aan de Nederlandse prijzen of nog (veel) hoger. Morgen verder naar Punta Arenas, waar vandaan we weer terug vliegen naar Buenos Aires.

Punta Arenas

Dag 45-47: 3-5 Maart 2023 (6°)

De laatste etappe naar 'Fin de Mundo', oftewel 'het einde van de wereld'. We vertrekken vroeg uit Natales om in Punta Arenas de activiteiten van de komende dagen te boeken. Tripadvisor is leuk, maar meer een verzamelbak van peperdure tours geworden en massa vervuiler op internet als je naar praktische info zoekt. In de haven boeken we de pont naar Porvenir voor zondag (naar koningspinguïn kolonie) en bij een reisbureautje een boottocht naar Isla Magdalena (Magelhaen pinguïns).

Punta Arenas is de meest zuidelijke stad van Chili. Groot, koud en niet al te gezellig. Bij de plaatselijke hamburgerboer nemen we maar een hot dog om alsnog wat binnen te krijgen.

's Avonds vlak bij ons appartement toch nog een leuk restaurant met uitzicht over de stad gevonden. Duur en helaas niet te kanen.

Zaterdag moeten we ons voor de toer naar Isla Magdalena al om 6:30 melden. We hebben nog geen buitenlander in Punta Arenas gezien, maar nu staan er tientallen op de stoep. In 3 grote bussen rijden we naar de haven, waar meerdere boten voor ons klaar liggen. We zijn verwend en de toer valt een beetje tegen. Een uur varen naar Santa Marta eiland, waar we tegen de zon in de zeehonden nauwelijks kunnen zien.

Isla Magdalena ligt 10 minuten verder varen. Op het eiland is een met touwen vastgelegde route aangelegd waar de stroom toeristen in een lang lint langs worden gejaagd. Het is het einde van het broedseizoen. De meeste jonge Magelhaen pinguïns hebben al de grote stap naar zee gemaakt. In kuultjes wachten de iets jongere pinguïns nog op voedsel van de ouders, dat niet meer zal komen. Tijd om op eigen benen te staan.

Punta Arenas: De koningspinguïns

De laatste dag in Patagonië is spannend. Met de ferry van 9:30 varen we in 2 uur naar Porvenir. We moeten om 13:00 bij de koningspinguïnkolonie zijn, zo'n 1,5 uur rijden van Porvenir. Past precies, maar dan moet je niet als laatste van boord gaan en de eerste kilometers in een lange file rijden. Na Porvenir hebben we de weg voor ons alleen, maar ruim 100 km in het resterende uurtje gaat niet lukken. Zeker als na 12 km het asfalt ophoudt en de rest over een gravelweg vol gaten en diepe plassen gaat. En dat in de stromende regen. Met ware doodsverachting en grote kans op een lekke band proberen we de schade te beperken. De gisteren door Ien gewassen auto ziet er al snel vertrouwd bruin van de blubber uit.

We zijn (maar) 15 minuten te laat bij de pinguïnkolonie. Gelukkig heeft de rest een lang verhaal over pinguïns aangehoord en komen we nagenoeg met de rest bij de koningspinguïns aan. We zijn dolblij dat het toch nog is gelukt! In 2007 hebben zich hier de eerste 6 koningspinguïns gevestigd. De kolonie is nu uitgegroeid naar zo'n 200 paren en het aantal groeit snel. Net als

de Rockhoppers zijn ze de Falklands ontvlucht vanwege de overbevissing daar. Vanuit een schuilhut zien we ze op zo'n 30 meter afstand. Sommigen broeden een ei uit, terwijl anderen de bruine jongen van een paar maanden oud van vis voorzien. We zien de ouders grappig van en naar de zee waggelen om verse vis te vangen of gevangen vis naar de jongen te brengen. Per uur mogen er maximaal 16 mensen in de schuilhut, zodat we na ruim 35 minuten alweer plaats moeten maken voor de volgende groep. Als we vertrekken komt de auto aanrijden die veel eerder als wij van boord ging en er ruim een uur langer over heeft gereden!

Relaxed rijden we terug naar de boot. We hebben nu wel oog voor de vele guanaco's langs de weg en de meertjes vol flamingo's. Het is weer 2 uur varen naar Punta Arenas. We duiken meteen in bed. De wekker staat op 4:00. Patagonië zit er op en morgen vliegen we via Santiago terug naar Buenos Aires voor hopelijk een leuke, maar in ieder geval warme afsluiting van de reis.

Buenos Aires

Dag 48-50: 6-8 Maart 2023 (30°)

Het is een lange reisdag terug naar Buenos Aires. Eerst vroeg van Punta Arenas naar Santiago en vervolgens door naar BA. Van 5°C naar 32°C is een behoorlijke, maar niet onwelkome overgang. Het gaat slecht met Argentinië. In 7 weken is de peso met meer dan 25% in waarde gedaald. Kreeg je toen nog 'op straat' 330 pesos voor 1 euro, nu is het al 430 pesos. De officiële koers blijft rond de 200, zodat we het hotel voor de halve prijs hebben. Volgens zeggen hebben ze een president met een gat in zijn hand, die de economie om zeep helpt met onverantwoorde uitgaven. Onderweg van het vliegveld naar ons hotel in de binnenstad krijgen we iets mee van de sociale onrust. De snelweg is geblokkeerd door demonstranten. Ze eisen drinkwater. Triest voor een in potentie zo'n rijk land.

We hebben een leuk hotel in het historische centrum, op loopafstand van het uitgaanscentrum. Nadeel is alleen dat onze kamer met elk plastic pasje binnen 1 seconde open is. Een andere kamer is de oplossing, maar verder doen ze er niets aan. 's Avonds laat (22:00) op een terrasje in het zweele weer nog even lekker gegeten.

Onze laatste vakantiedag in BA doen we rustig aan. We lopen door het Costanera 'natuurreserveaat' aan de oever van de Mar del Plate monding. Lekker om de benen te strekken, maar verder geen bal aan als je niet van mussen en duiven houdt.

Aan het eind van de middag nog even voor de 2e keer het kleurrijke Boca bezocht. Erg

toeristisch, maar door de vele restaurantjes met op het terras live muziek of een tango show toch weer erg leuk.

De dag sluiten we af op het terras van een luxe restaurant. Voor de laatste keer een lap vlees van minimaal 400g voor nog geen €10. Een gezellige afsluiting van een heerlijk relaxte vakantie.

De vlucht naar huis is lang. Tussenstops met overstap in

Sao Paulo en Zürich. Elke keer weer door de security waar zelfs je tandpasta in beslag wordt genomen om veiligheidsredenen. 10 meter verder kun je wel zonder problemen de meest uitgebreide Zwitserse messen kopen voor de volgende vlucht. In Zürich is bij het personeel de stress groot. Geen goedlachse mensen meer, maar gespannen koppies die als John Cleese mensen uitkafferen als ze een vraag stellen of niet snel genoeg doorlopen. Welkom terug in de stressvolle Westerse wereld!

De afgelopen weken zijn voorbij gevlogen. Zelfs Ien wil nog niet naar huis! Het was eigenlijk een reis van 4 weken die we uitgesmeerd hebben over 7 weken. En dat is goed bevallen! Plannen voor een volgende trip zijn al gesmeed! We hopen dat we jullie met deze blog mee hebben kunnen nemen met ons avontuur. Bedankt voor de leuke reacties, zowel in de blog als via Whatsapp. De foto's zijn binnenkort op de website te zien (www.josvddool.nl) en de video's op ons youtube kanaal (zoek op @josvddool). Tijdens de vakantie zijn in youtube alle filmpjes van Madagascar gepubliceerd, dus als je zin hebt Tot de volgende blog!

